

зоха няколко специалности - право, финанси, счетоводство, маркетинг и международни икономически отношения. Това се отрази особено на "трудните" специалности като нашата статистика и иконометрия: от една страна - тя изглежда непрестижна, от друга - прекалено е трудна, и от трета - дребният частен бизнес не се нуждаеше от нея. Като резултат при нас започнаха да идват все по-малко и все по-слабо подготвени студенти. На фона на децентрализацията на официалната статистика, предполагаща необходимостта от увеличаването на броя на подготвяните кадри по статистика и иконометрия, това е крайно обезпокоителна тенденция.

Четвърто, промяната на законовата уредба на висшето образование в средата на 90-те години изискваше обучението на висшистите вече да става в две образователно-квалификационни степени - бакалавър и магистър. Истината, е че никой не знаеше къде е разделителната линия по отношение на обема и дълбочината на знанията между двете степени. Дотогава нашето висше образование бе пригодно да обучава на практика магистри. Сега се налагаше разграничаване на "магистрите" от другите - "бакалаврите", които обаче станаха "масовия случай". По тази причина всеки се стремеше да запази преподавателското си място при бакалаврите, защото часовете при магистрите са нещо несигурно. На всичко отгоре и държавните, и частните администрации не знаеха що е това "магистър" и не се интересуваха от него. Всичко това доведе до подценяване на магистърското обучение както от страна на студентите, така и от страна на висшите училища във всички фази на негово осъществяване: учебни планове, учебни програми, връзка с практиката, учебен процес.

Пето, независимо от колосалните промени на обществото вече петнайсет години законът за научните степени и звания не се променя. От време на време се кърпи с нови текстове, но с единствения стремеж да не се промени неговият първообраз, създаден във времето на развития социализъм. Продължава системата на защиты на докторати и хабилитации пред т.нар специализирани научни съвети, включващи разнородни специалисти, което означава, че по определение това са некомпетентни събрания. Всичко това прави доста неясна и несигурна преподавателската кариера във висшите училища. Като се прибави продължителната икономическа криза, което означава липсата на средства за достойно заплащане на научно-преподавателския персонал, може да се обясни защо през последното десетилетие добре подготвените млади хора не считат за привлекателна професията на университетския преподавател. Те намират далече по-успешна кариера и заплащане като наети лица в частни фирми.

Шесто, ясна е вече и годината, в която ще бъде приета нашата държава в Европейския съюз. Това не е привилегия, това е предизвикателство, за